No. 2374 Zaterdag 6 Juli 1929. 46ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie Otrabanda, Tel. 507.
Administratie : St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

De Weerbaarheid van Curaçao.

Curaçao *is* thans weerbaar, en op alle gebeurlijkheden voorbereid. Met twee oorlogsbodems in de Curaçaosche wateren, een detachement van de Koloniale Reserve uit Suriname, een detachement Mariniers en ten slotte, nog weer een detachement van de Koloniale Reserve uit Nederland, zal het niet moeilijk vallen orde en rust te bewaren en het gezag te handhaven.

Curaçao *was* echter niet weerbaar. Daar zal wel niemand aan twijfelen.

Zal echter steeds weerbaar *moeten* zijn, en op alles voorbereid.

Dat is, dunkt ons, wel de conclusie die wij uit hetgeen in de laatste weken is voorgevallen, mogen trekken.

De vraag is thans: als straks de toestand hier weer volkomen normaal zal zijn, wat dan?

Wat zal Nederland moeten doen, opdat Curaçao steeds en voor alle gevallen weerbaar zij, en opdat het gezag en het prestige van Nederland niet weer zoo'n knak krijge, als het kort geleden gekregen heeft?

Het zou heel interessant zijn om de verwordingsgeschiedenis van de Curaçaosche politie in den loop der laatste 10 jaren na te gaan, en de oorzaken ervan na te speuren. Dit onderzoek zou wel eens tot heel verrassende resultaten kunnen leiden. [illegible] nemen we alleen [illegible]

In het [illegible] Kolonialen Raad [illegible] ordening tot oprichting eener gewapende politie, van 31 Januari 1927, wordt de bestaande toestand als volgt geschilderd:

De afdeelingen zijn doordrongen [illegible] noodzakelijkheid eener politie- [illegible] Uit den boezem van den Raad [illegible] meermalen op toestanden bij de politie gewezen.

Nu menig [illegible] á f. 5 per dag kan verdienen, en menig pontvoerder of kruier (die bovendien geen nachtarbeid heeft te verrichten) meermalen meer dan een agent van politie verdient, zijn de betalingen bij de politie niet in evenredigheid met de door den agent te presteeren diensten en kan moeilijk verwacht worden, dat geschikte elementen zich voor de politie aanmelden.

Alhoewel erkennende, dat de tegenwoordige politie slecht is, en alhoewel van oordeel, dat de kracht van de politie niet zoozeer in het aantal, dan wel in het gehalte moet worden gezocht, gaven verschillende leden als hunne meening te kennen, dat de toestand, waarin de Curaçaosche politie geraakt is, voor een deel gevolg is van de houding door het Bestuur in de laatste jaren tegenover de politie aangenomen. Op de Begrooting voor 1921 kwam een crediet voor om het korps met 25 man te vermeerderen; door het Bestuur is daarvan geen gebruik gemaakt. En volgens de memorie van toelichting op de begrooting voor 1921 geschiedde die aanvraag in afwachting van de nader in te dienen reorganisatievoorstellen van de politie. De meest bescheiden outilleering ontbreekt.... Voorts worden de agenten 2de klasse sinds geruimen tijd niet bevorderd. Opleiding genieten de aankomende politieagenten niet of ternauwernood.... Dit alles heeft zeker niet medegewerkt om het politie korps op peil te houden. En de laatste jaren wordt vrijwel geregeld in het Koloniaal Verslag verklaard, dat gedrag en ijver bij de politie te wenschen overlieten."

In denzelfden geest schreef W. R. MENKMAN in *Het Vaderland* van 6 Juli 1927. Daar heet het:

„Dat de Curaçaosche politie slecht is, sedert menschenheugenis slecht geweest is, en thans meer dan ooit te voren om verbetering roept, daarvan is reeds zoo vaak getuigd, niet het minst in openbare en officieele publicaties, dat een minder ongunstig oordeel nauwelijks bij iemand kan worden verondersteld, ook al worden misschien niet door allen dezelfde feiten als symptomen beschouwd van een gebrekkigen veiligheidsdienst....

Het corps werd slecht betaald, en onoogelijk gekleed, de diensttijden waren overmatig zwaar, aan encadreering en opleiding werd geen zorg besteed, de bewapening was onvoldoende. Dat onder die omstandigheden het gehalte der manschappen, zoo Europeesch als inheemsche, beneden matige eischen bleef, behoefde geen verwondering te wekken; die omstandigheden waren zoodanig, dat geen beter personeel te krijgen was en van het personeel, dat onder die voorwaarden wilde dienen, kon geen betere dienst worden geeischt".

Nog dieper zonk het peil der politie, toen begin 1927 de militairen in politie-dienst, geidelijk aan dien dienst onttrokken werden, omdat het aantal manschappen in het garnizoen onvoldoende was om alle werkzaamheden aldaar naar behooren te verrichten.

Toen werd door den Procureur-Generaal publiek een oproeping gedaan. Voor f. 90.— in de maand kon men politieagent worden. De kennis van de Nederlandsche taal strekte tot aanbeveling.

Aan zulke personen. „zonder eenige opleiding, zonder eenige kennis van de wet en van de bestaande keuren en verordeningen, zonder eenige kennis van hun wapen en niet wetend hoe en wanneer zij er gebruik van moeten maken, misschien zelfs zonder eenige kennis, of met een schijntje kennis van de Nederlandsche taal en zonder het voldoende verantwoordelijkheidsgevoel, dat zeer zeker voor de bewaarders van de openbare orde noodzakelijk is", werd [illegible] het bewaren van de openbare [illegible] de zorg voor de veiligheid [illegible] en het eigendom der [illegible]

Wij schreven toen naar aanleiding hiervan, vooral met het oog op het steeds grooter wordend quantum vreemdelingen, lang niet altijd van het beste allooi, waarmee Curaçao overstroomd werd: „Ronduit gezegd, begrijpen we niet, hoe in de tegenwoordige omstandigheden het Bestuur 't aangedurfd heeft tot dezen maatregel over te gaan, en hoe het de verantwoordelijkheid voor de gevolgen die eruit kunnen voortvloeien, op zich heeft durven nemen."

En dat toen de Koloniale Raad geen moord en brand geschreeuwd heeft, begrijpen we evenmin.

In zijn artikelenreeks eind 1926 in het Koloniaal Weekblad gepubliceerd over de *„Nooden van Curaçao"*, schreef de heer Menkman:

„Het K. V. 1925 zegt dat gedrag, ijver en bekwaamheid der Politie te wenschen verlieten, voorwaar een zeer ernstige ten laste legging, de juistheid waarvan evenwel moeilijk in twijfel kan worden getrokken.

Dat een dergelijke blootlegging van officieele zijde van een zóó ernstigen misstand geen commentaar uitlokt, en zelfs de aandacht niet trekt, is teekenend voor den toestand, maar verklaarbaar. Immers opmerkingen van dezelfde strekking komen ook in vroegere verslagen voor, en waar iedereen weet dat het vraagstuk der reorganisatie van de Curaçaosche Politie al minstens tien jaar in studie is, verwondert niemand zich meer over een bestuursbeleid dat een bekenden misstand van zoodanigen omvang jaar in en jaar uit laat voortbestaan."

Misschien valt hieruit het zwijgen van den Raad te verklaren, te meer daar de reorganisatie reeds bij den Raad aanhangig was.

Ook in het Moederland trok de toestand meer en meer de aandacht.

1 December 1927 schreef het Koloniaal Weekblad: „De berichten uit de kolonie wijzen bij voortduring op toestanden, die eigenlijk alle beschrijving te boven gaan, spotten met iedere handhaving van het gezag en Nederlands naam als koloniale mogendheid eenvoudig te grabbelen gooien.

Dit is diep en diep treurig, maar de verantwoordelijkheid hiervoor komt ten volle voor rekening der regeering, die al jaren lang die toestanden heeft laten geworden. Misschien zijn zij in afwachting eene behoorlijke regeling der politie te bezweren door het garnizoen volgens de bestaande bepalingen, behoorlijk quantitatief en qualitatief op peil te houden en met detacheering bij de politie door te gaan."

Dit laatste geschiedde echter evenmin.

Daar aan verdediging tegen een buitenlandschen vijand pas in de laatste plaats, of zelfs in het geheel niet behoefde te worden gedacht, had het Curaçaosch garnizoen geen andere reden van bestaan dan de mogelijkheid dat onder bepaalde omstandigheden de politie niet voldoende zou kunnen blijken om de binnenlandsche rust te verzekeren.

Ook dit werd blijkbaar uit het oog verloren.

Want meer dan ooit geraakte in de laatste jaren het garnizoen in het ongereede. De troepen waren voor een groot deel samengesteld uit ter plaatse aangeworven personen, voortgekomen uit dezelfde klasse der bevolking waaruit ook de ingeboren politie-agenten werden gerecruteerd.

Het garnizoen was numeriek zwak, en het voordeel van kazernizeering voor een groot deel illusoir, door de permissies voor de gehuwden om buiten de kazerne te wonen.

„Men zou misschien schrikken" schreef de heer Menkman in *Het Vaderland*, „wanneer men wist, over hoe weinig menschen de Troepen-Commandant onmiddelijk te beschikken zou hebben, wanneer eensklaps onvoorbereid militaire hulp werd ingeroepen op een ongelegen oogenblik."

Toch was een voldoend sterk garnizoen, goed gewapend en gedisciplineerd, toen meer dan ooit eisch van het oogenblik.

Want als een Hoofd-Commisaris van politie van Amsterdam van meening was dat de politie in de hoofdstad een militaire macht achter de hand diende te hebben, dan was dit zeker allerdringendst noodzakelijk geweest hier op Curaçao, met zijn toen tertijde zoo zwakke politie, en zijn steeds grooter wordend aantal vreemde elementen. Wellicht veel meer dan te Suriname, met zijn goed georganiseerd politie-korps.

Toch werd in 1924 door den toenmaligen Minister van Financiën, den heer [illegible] de vraag aan de orde gesteld of het niet mogelijk zou zijn het garnizoen van Curaçao en Suriname op te heffen.

Bij de behandeling van de Curaçaosche begrooting voor 1928 in Tweede Kamer, zeide Minister KONINGSBERGER hieromtrent:

„Ik behoef er wel niet op te wijzen, dat tegen zoodanige opheffing groote bezwaren bestaan. Men kan nu eenmaal dergelijke vooruitgeschoven posten van het Nederlandsch gezag niet van garnizoen ontblooten, Maar toen het denkbeeld door den heer COLYN was gelanceerd, heeft men daaraan dadelijk vastgeknoopt het oude denkbeeld om het garnizoen, dat veel te veel vrijen tijd heeft, maar dat toch niet kan worden gemist, te belasten met den politiedienst."

In afwachting daarvan heeft men het garnizoen maar alvast tot verval laten komen.

Hierbij komt nog iets anders.

„Waarom de Britsche West-Indische Koloniën het zonder garnizoen kunnen stellen", zegt de heer MENKMAN, in boven aangehaalde artikelenreeks over „De nooden van Curaçao", „wordt duidelijk wanneer men denkt aan de grimmige kleine Engelsche oorlogscheepjes welke men hier en daar in de Caraïbische Zee wel eens tegenkomt, en welke een soort mobielen steun vormen. voor de gezamenlijke Britsche gebieden.....

Bovendien handhaaft men in de Britsche West-Indiën zorgvuldig de de verschillende min of meer geoefende corpsen uit de burgerij.

Nederland evenwel heeft voor Suriname en Curaçao geen marinevaartuig meer beschikbaar, en de Koloniale Schutterijen zijn rustend gemaakt, respectievelijk opgeheven."

Ook met deze beide factoren, voor de inwendige veiligheid van zoo groot belang, heeft men geen rekening gehouden, Weer hetzelfde systeem van verwaarloozing.

Vroeger toen Curaçao zoo goed als niets te beteekenen had, had men hier een voor de omstandigheden voldoend politiekorps, - had men een garnizoen dat klonk als een klok, - had men geregeld een oorlogschip hier gestationneerd, - en de burgerkorpsen bloeiden.

Toen door de vestiging van de Bataafsche Petroleum maatschappij voor Curaçao een tijdperk van opleving aanbrak, en jaar in jaar uit steeds meer vreemdelingen zich hier voor goed of tijdelijk kwamen vestigen, had men van dat alles niets meer.

[illegible] blindheid geslagen was.

Blind was men voor de belangen die op het spel stonden, blind voor de gevaren die er dreigden.

Geheel terecht zeide daarom het kamerlid van Rappard, op 13 December 1928, bij de behandeling van de begrooting van Defensie in de Tweede Kamer het volgende:

„In dit verband wil ik er op wijzen dat onze West-Indische Koloniën met bezoeken van onze schepen wel heel stiefmoederlijk worden bedeeld. Vroeger toen Curaçao nog niet veel te beteekenen had, waren er geregeld Nederlandsche schepen in de Caraïbische Zee. Thans is Curaçao een eiland, waarvan de tonnemaat van in- en uitgaande schepen die van Amsterdam overtreft." Na een aanhaling uit de Handelsbelangen omtrent het aantal schepen en den gezamenlijken inhoud vervolgt de Heer van Rappard:

„En wat wordt er thans gedaan om de Nederlandsche belangen in de West-Indische wateren te behartigen?

Zoo goed als niets; bijna nooit waait daar de Nederlandsche vlag van een onzer oorlogschepen."

Toch heeft het ook in dezen aan waarschuwingen en verzoeken niet ontbroken. Meermalen, laatstelijk nog door den heer MADURO in den Kol. Raad, is met klem gewezen op de dringende noodzakelijkheid van een stationschip in de Curaçaosche wateren, zoowel ter bescherming der Nederlandsche belangen, als ter bewaking van de kust en transport van troepen, met het oog op eventueele onlusten op Aruba, waarvan de mogelijkheid bij de huidige reuze-ontwikkeling niet is uitgesloten.

Ook hierin is de Regeering in gebreke gebleven.

Waarom?

Het is moeilijk een antwoord op die vraag te geven.

Uit alles blijkt evenwel, dat de weerbaarheid van Curaçao alleszins onvoldoende was.

Want al hebben we in het stadsdistrict een goede militaire politie, over wier activiteit over 't algemeen niet anders als met lof gesproken wordt, voor alle eventualiteiten is deze echter volstrekt onvoldoende. Ondanks voortdurend aandringen is het nog niet mogen gelukken deze op sterkte te brengen; door het niet voldoend uitzenden van politie personeel.

Toch is dit allerdringendst noodzakelijk.

Vooral met het oog op het groot contingent vreemdelingen, dat bijna dagelijks op onze kust, van alle kanten van de wereld, komt neerstrijken.

Luitenant Berger, speciaal belast met het vreemdelingenverkeer, met z'n mannen doen hun uiterste best om de stad zooveel mogelijk van alle verdachte elementen vrij te houden. Doch het gevaar dreigt vooral van de plaatsen, in de onmiddelijke nabijheid van Emmastad, waar duizenden, lang niet altijd van de vreedzaamste, elementen vertoeven, waaronder alleen met een krachtige, goed gewapende en goed gedisciplineerde politiemacht orde te houden is; dreigt ook van de Caracas-, Bullen- en andere baaien van Curaçao, waar tot nog toe geen toezicht bestaat op in- en uitgaande schepen, en waar dus al heel gemakkelijk een zeilschip met minder gewenschte elementen kan binnenkomen.

Wij zijn er zoo goed als zeker van, dat wanneer de politieposten van het tweede district door politie militairen waren bezet geweest, wij nu de gebeurtenissen van 8 Juni l.l. niet zouden te betreuren hebben.

De heer van Leeuwen, districtmeester van het 2de district, en andere gezaghebbende personen hebben het ronduit verklaard.

Het is daarom dan ook, dat er door het Bestuur en den Troepen-Commandant herhaaldelijk om versterking van de politiemacht gevraagd is: op de eerste plaats om het korps in het stadsdistrict op volle kracht te brengen, doch niet minder om de posten van het tweede district, vooral Rooi Canarie, te bezetten.

Blijkt het dat het aantal gegadigden in Nederland, om als politie-militair naar hier te komen, onvoldoende is, dan schiet er niets anders over dan een detachement van deKoloniale Reserve voldoend sterk om tegen alle gebeurlijkheden, zoowel op Aruba als hier, te zijn opgewassen; altijd natuurlijk met een stationschip, voor patrouille en eventueel transport der troepen.

Dit laatste *is en blijft* in alle gevallen noodzakelijk; het eerste *had* moeten gebeuren, zoolang de militaire politiemacht niet op voldoende sterkte was gebracht, om de belangen van Curaçao, die tevens een Nederlandsch belang zijn, te verdedigen en het Nederlandsch gezag te kunnen hooghouden;— en *zal* moeten gebeuren, zoo-

lang de kolonie niet over een compleet politiecorps kan beschikken.

Zonder deze is eenvoudig de verantwoordelijkheid voor alles wat er gebeurt en gebeuren kan niet te aanvaarden.

Curaçao moet weerbaar zijn, nu meer dan ooit, nu gevaren van buiten, maar veel meer nog van binnen dreigen.

En als dan nog de aandacht geschonken wordt aan de vorming van een stevige Burgerwacht, dan zal Curaçao steeds paraat zijn.

We halen nogmaals den schrijver over „De nooden van Curaçao" aan. Twee en half jaar geleden schreef deze:

„Waar onder den nieuwen toestand (de opdracht van de politiediensten aan de troepen) het gezag slechts op één orgaan, het corps Politietroepen zal kunnen steunen, doet zich de vraag voor, of het niet raadzaam zou zijn, wat meer aandacht te besteden aan de mogelijkheid tot het scheppen eener burger weermacht als reserve.

De (rustende) Curaçaosche Schutterij is in 1924 — om weinig begrijpelijke redenen — opgeheven, het Curaçaosch Weerbaarheidscorps bestaat alleen nog maar in naam, en de Padvindersbeweging is al sedert een aantal jaren dood.

Welk een verschil met de Britsche West-Indische Koloniën, waar men zoo vaak, ook in latere tijden, bij wanordelijkheden goede diensten heeft genoten van de burgercorpsen, en met Nederland, waar de vrijwillige Landstorm en de Burgerwachten bloeiende organisaties zijn, alles met steun van- of aangemoedigd door de Regeering en de Militaire autoriteiten.

In onze West zijn jaren lang de functies van garnizoens — en troepencommandant posten geweest, welke desnoods door invalieden konden worden bekleed; toen er eenmaal sprake van was de betrekking van Commissaris van Politie te Paramaribo tijdelijk op te dragen aan den Commandant der troepen, verklaarde deze laatste openlijk daartegen geen enkel bezwaar te hebben, [illegible] militaire functie hem uiterst weinig bezigheid verschafte.

Hoeveel beter wisten dan steeds onze Britsche naburen in dit opzicht partij te trekken van de Europeesche functionarissen. De „Commander of the Local Forces" in een Britsch-West-Indische kolonie, een Engelsch hoofdofficier, is bevelhebber van de gewapende politie, van de militie en van de vrijwilligerskorpsen, inspecteur der gevangenissen en leider of beschermheer van de padvinders."

En schrijver besluit aldus:

„Laat nu onder den te scheppen (reeds geschapen, Red.) nieuwen toestand de militaire Commandant op Curaçao ook eens belangstelling trachten te wekken voor — en leiding te geven aan een weerbaarheidsbeweging (in niet militairistischen zin) onder de burgerbevolking. Niet alleen dat het nuttig kan zijn voor het Bestuur om bij ernstige gebeurtenissen een betrouwbare reserve achter de hand te hebben, maar de gelegenheid tot nuttige ontspanning is in kleine tropische gemeenschappen toch reeds zoo gering."

Op Curaçao is de belangstelling reeds onmiddelijk na de gebeurtenissen van 8 Juni gaande geworden. Het oude Curaçaosche Weerbaarheidskorps heeft prachtige diensten bewezen en is nu doende zich te reorganiseeren en moderniseeren.

Ook op Aruba heeft zich reeds een korps gevormd. Van de 90 die zich aangegeven hebben, heeft kapitein Schlimmer een 30 tal uitgezocht, die onder de leiding van luitenant van de Wall, en later van Luitenant L. F. Weyerman, die per S.S. „Amsterdam" aankwam, zullen oefenen.

Een bravo voor deze mannen, die bereid zijn mee te werken om Nederlands naam en prestige hoog te houden.

Geboren

LAURENTIUS JOHANNES MARIA

L. VELTMAN en echtgenoote.

Curaçao 29 Juni 1929.

Niet in de gelegenheid zijnde van iedereen persoonlijk afscheid te nemen, maak ik van dezen meer en meer gevolgden weg gebruik om bij mijn vertrek naar Europa mijn vrienden, bekenden en begunstigers een voorspoedige toekomst te wenschen.

H. Veldhuis

en Echtgenoote.

De Nederlandsche Pers over den aanslag van 8 Juni.

WAT DE VERTEGENWOORDIGER VAN VENEZUELA ERVAN DENKT.

„Een bandieten-onderneming."

De heer Clemente, secretaris van het Venezolaansche gezantschap te 's Gravenhage, die sinds eenigen tijd de leiding van het gezantschap waarneemt, heeft aan het „Vad," zijn indruk medegedeeld over de berichten uit Willemstad.

Op de vraag naar de politieke beteekenis van het heele geval, luidde onmiddelijk het antwoord, dat men hier uitsluitend te doen had met een bandietenonderneming, welke in geen enkel verband met eenige politiek kan gebracht worden. De zoogenaamde Generaal Urbina is trouwens een oude kennis van de justitie in Venezuela. Een goed jaar geleden heeft hij samen met een ander generaal van dezelfde soort, het bandietenhoofd Fossi, een aanval gedaan op het douanebureau te La Vela. Die aanslag mislukte; er vielen vijf of zes dooden en de leiders wisten te ontkomen. Zij vluchtten naar Curacao, maar zijn daar blijkbaar maar zeer korten tijd gebleven, want spoedig daarop werd hun aanwezigheid in Columbia gemeld. De Venezolaansche autoriteiten hebben toen te Bogota de uitlevering van de bandieten aangevraagd. De onderhandelingen daarover zijn waarschijnlijk nog niet eens geëindigd, nu Urbina plotseling weer op het tooneel verschijnt.

Hoe deze rooverhoofdman aan het hoofd van zoo'n grooten troep komt te staan? vroeg de redacteur nog; het karakter van een roovers-overval verandert wel eenigzins, wanneer de bende verscheidene honderden mannen telt.

Hieromtrent kon de heer Clemente niets mededeelen. Wel was hij ge[illegible] ronseld had en wel onder de Venezolaansche arbeiders, die daar in de groote olieraffinaderijen werkzaam zijn. Deze industrie heeft zich in de laatste jaren enorm uitgebreid op Curacao en allerlei vreemde elementen zijn daar door de werkgelegenheid aangelokt. Daar zou Urbina dan, volgens de veronderstelling van den heer Clemente, zijn volgelingen gevonden hebben. Zonder die hypothese lijkt de situatie immers zeer raadselachtig.

Een ding was in ieder geval zeker, zeide de heer Clemente, namelijk dit, dat de regeering te Caracas al het noodige zal doen om de schuldigen te straffen, ook wegens hun brutale bandietenstreek te Willemstad. Weliswaar zijn ze in een weinig bevolkt deel van Venezuela geland, maar de regeering beschikt ook over voldoende middelen om, ook in die uithoeken van het land, het wettige gezag spoedig te doen triomfeeren.

„Gewezen werd nog op het samentreffen van deze grootscheepsche bandietenonderneming en de belangrijke politieke gebeurtenissen, welke in de laatste dagen in Venezuela plaats gehad, namelijk het aftreden van president Gomez en het aan het bewind komen van nieuwen president. De heer Clemente verklaarde echter nadrukkelijk, dat deze heele onderneming volstrekt geen politiek karakter heeft."

Oordeel van den oud-commandant der troepen.

In verband met de gebeurtenissen op Curaçao had de „Tel." een onderhoud met den oud-commandant der troepen aldaar, kapitein J. C. de Ridder, die op 31 December 1926 gerepatrieerd is.

Gedurende het anderhalve jaar dat ik troepencommandant was, aldus de heer De Ridder, heb ik herhaaldelijk aangedrongen op versterking der militaire bezetting. Doch tevergeefs. Ik beschikte er over ongeveer honderd man totaal ongeoefende manschappen, voor de helft inlanders, voor de andere helft Europeanen. Noch practische, noch theoretische oefeningen werden er ooit gehouden. Ik geloof niet, dat de toestand onder mijn opvolger, kapitein Borren, veel veranderd is. Wel is er een reorgânisatie tot stand gebracht, waardoor wat vroeger zuivere infanterie was, nu z. g. politietroepen is geworden. De menschen moesten volgens de nieuwe voorschriften, die dezer dagen precies een jaar geleden werden ingevoerd, in de stad politiediensten vervullen. Daartoe zouden zij worden uitgerust met een revolver en een klewang. Vroeger waren er alleen lange geweren.

— Hoeveel officieren zijn er?

— Behalve de kapitein zijn er slechts twee Nederlandsche officieren.

— Waar en hoe zijn de troepen ondergebracht?

— De kazerneering was in mijn tijd allerongelukkigst, zeide de heer Ridder. Alle manschappen waren gehuisvest in een oud fort, het z.g. Waterfort aan den ingang van de haven. Dat was een schier onhoudbare toestand, aangezien er verschillende getrouwde mannen onder waren. Hoewel ik het niet zeker weet, moet ik wel aannemen dat er sedert mijn vertrek een gebouw is opgericht, waarin de troepen zijn gelegerd, want ik kan niet gelooven dat de toestand, zooals ik hem gekend heb, en die alles te wenschen overliet, nog gehandhaafd is.

Ten slotte zeide de heer De Ridder:

„Vroeger lag er steeds een oorlogsvaartuig en dat lijkt mij ook absoluut noodzakelijk, want dan heeft men meteen wat marinetroepen bij de hand. Uit bezuinigingsoverwegingen is dat oorlogsschip destijds teruggeroepen, maar dat kon wel eens, en dure bezuinigingsmaatregel blijken te zijn.

Algemeen is men zeer slecht te spreken over het zoo goed als volkomen onbeschermd zijn van Curaçao.

Mr. Brantjes, oud-gouverneur, verklaarde aan de „Haagsche Courant":

„Men heeft nooit kunnen voorzien, dat wat nu gebeurd is plaats zou vinden. Wel heeft de Bataafsche bij herhaling aangedrongen op versterking der politiemacht, hetgeen de maatschappij dan zelf zou betalen. Er bleken echter te veel bezwaren tegen een maatregel als deze te bestaan en na langdurige besprekingen was het resultaat, dat er niets gebeurde.

Op de vraag of Curaçao niet de beschikking heeft over een behoorlijk bewapend marinevaartuig, antwoordde de heer Brantjes, dat in December van het vorige jaar de noodzakelijkheid van aanschaffing van een dergelijk patrouillevaartuig is bespro[illegible] kwam. De boot, die er intusschen nog niet is, zou voornamelijk de bestemming hebben, regelmatig voeling te houden met Aruba, waar ook belangrijke raffinaderijen gevestigd zijn en zoo noodig gebruikt worden tot het verleenen van assistentie aldaar. Eventueel konden er ook soldaten mee worden overgebracht. In het onderhavige geval zou het vaartuig van bijzonder nut kunnen zijn."

Het eerste bericht.

De Courant „Het Nieuws van den dag" van Dinsdag 11 Juni l.l. meldt:

Het eerste bericht omtrent het gebeurde op Curaçao was vervat in een rapport van het S.S. „Voltaire," waarin gemeld werd dat het draadloos bericht uit Willemstad had opgevangen, waarin de „Omringende wereld" verzocht werd hulp te zenden. Dit bericht van de „Voltaire" bleef tot Zondagavond onbevestigd tengevolge van de beperkte Zondagsverbindingen.

Eigenaars, huurders of bewoners van erven, koralen of terreinen, die door den dienst van Openbare Werken op de riolering zijn aangesloten geworden wordt in overweging gegeven, ter vermijding van een onaangename lucht in hunne omgeving door verdamping van het water in de stankafsluiter, in de pijp die het water van hun koraal erf of terrein moet afvoeren, nu en dan water te gooien b. v. om de 8 dagen, of indien zij dit niet wenschen te doen of hiertoe niet in staat zijn, de Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst hiermede in kennis te stellen.

Tevens wordt hierbij Uwe gewaardeerde medewerking verzocht om geen droog of nat vuil, huisvuil of eenig ander vuil in bedoelde pijp te laten gooien of afvloeien, tengevolge waarvan verstopping zal plaats hebben met de onaangename gevolgen ervan voor de omgeving.

De Directeur

v/d Openbare Gezondheidsdienst

P. J. HENRIQUEZ.

Verloren.

[illegible] de omgeving van de Hoogstraat, Belvédèrestraat, of Witteweg een kartonnendoos, inhoudende overhemden.

Tegen f 10. belooning terug te bezorgen bij den Heer J. van. Leeuwen Scharlooweg No. 89.

1—1

INGEZONDEN

AAN DE BEVOLKING VAN ARUBA.

Het zal u allen wel bekend zijn, dat bij de overrompeling van het Waterfort op Curaçao drie militairen ter handhaving van Nederlands Nationale eer als ter verdediging van 's Lands belang en veiligheid op heldhaftige wijze hun leven hebben opgeofferd.

Mannen als de gevallenen, bewonderenswaardig om hun moed en dapperheid in dadelijken vorm, zijn er weinig in deze wereld.

Door de bevolking van Curaçao werd er onder meerdere vormen ook op tastbare wijze blijken van deelneming gegeven ten aanzien van deze treurige gebeurtenis, door inzameling te doen van gelden ten bate van de nabestaanden der gesneuvelden.

Aruba dient zich aan te sluiten bij deze gevoelens van deelneming van het zustereiland Curaçao, reden waarom de ondergeteekenden zich in commissie gesteld hebben, om in deze richting werkzaam te zijn.

Besloten werd tot dat einde op nader te bepalen dag eene uitvoering te geven, waarvan de organizatie der Tooneelstukken een zorg zal zijn van den Heer L. Posner.

Het Comité, waarvan de Hoogedel gestrenge Heer Gezaghebber van dit eiland het Eerevoorzitterschap aanvaard heeft, veroorlooft zich hierbij een beroep te doen op uwe Nationale en maatschappelijke gevoelens, beleefd erlangende uwe gewaardeerde bijdrage tot het doen slagen van boven vermelde uitvoering.

Aruba, Juli 1929.

Het Comité:

J. H. Eman, C. Gorsira, H. E. Lampe, H. M. v. d. Eeden.

BERICHTEN

[illegible]

Zondagavond l.l. had in de Rozenkranskerk van Pietermaai de plechtige H. Hart-processie plaats, tot sluiting van de Junimaand, Zijne Doorl. Hoogw. Mgr. VUYLSTEKE celebreerde het Lof, en de Zeereerw. Pastoor L. VAN HEGELSOM van Sta Maria hield de feestpreek, ontelbaar vele mannen namen aan de plechtigheid deel.

Vrijdag vertrok per S.S. *Venezuela* de Zeereerw. Pater A. V.D. VEEN ZEPPENFELDT naar Columbië, met verlof. Voorspoedige reis.

✠ Zuster Maria Bernarda.

Zondagavond, omstreeks half acht, overleed in het St. Elisabeths-hospitaal, zacht en kalm in den gezegenden ouderdom van 87 jaren, de eerwaarde Zuster MARIA BERNARDA.

Zuster M. BERNARDA (in de wereld mej. PETRONELLA MUSQUITA) werd geboren te Bonaire op 6 Mei 1842. Op 13 Juni 1867 nam zij het religieuze kleed aan in de Congregatie van de Zusters van Breda en op 21 October 1869 deed zij hare H. Professie.

Meer dan 60 jaar heeft Zuster BERNARDA met eere het religieuze kleed gedragen, in trouw en eenvoud des harten haar God gediend. Te zamen met Zuster DELPHINE was zij de oprichtster van het melaatschenhuis Zaquito. In de liefdevolle verpleging van deze armste der armen ontplooide zich de groote liefde van haar hart op 't schoonst. Goed doen aan anderen, ter liefde van God, was haar lust en leven.

Er was geen offer zoo groot, geen lijden zoo zwaar, dat zij niet met liefde droeg. Niets was in staat de rust en blijheid van haar hart te storen.

Geheel haar leven was één act van liefde. Zij werkte, leed en bad uit liefde, om anderen nuttig te kunnen zijn.

Nooit vond men haar ledig, ook niet op haar hoogen ouderdom, toen zij dikwijls door lijden gekweld werd. Als zij niet werkte, dan bad zij, maar ook haar werken was bidden.

Wat een rijkdom van verdiensten vergaard in dit ruim 60 jarig, voorbeeldig religieus leven.

God, de liefde van haar hart, met Wien zij gedurende heel haar leven op 't innigst vereenigd was, moge haar overgroot loon zijn.

Maandagmiddag verrichtte Z. D. H. Mgr VUYLSTEKE geassisteerd door de Z. E. Paters A. EUWENS en H. SMIT de Respons in de Kapel van het Hospitaal.

R. I. P.

Het beleid van den Gouverneur.

Het schijnt dat het beleid van Z.E. den Gouverneur niet de volle instemming heeft van den Minister van Koloniën.

Althans, volgens een telegram van de United Press, neemt de Regeering een houding aan overeenkomstig de houding van zekere pers in Holland, die het optreden van Z. E. den Gouverneur op Zaterdagavond 8 Juni l.l. becritiseert. Dit zou gebleken zijn uit een telegram dat Z. E. de Gouverneur dezer dagen van den Minister van Koloniën ontving. Zijne Exc. heeft op dit telegram van den Minister geantwoord, dat indien dit zoo is, hij zijn mandaat ter beschikking van den Minister stelt, echter onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat hem de gelegenheid worde gegeven om mondeling zijn beleid en houding tegen de ingebrachte beschuldigingen te verdedigen.

Wanneer wij spreken naar het hart van de overgroote meerderheid van het volk, dan kunnen wij niet anders zeggen, als dat deze overgroote meerheid de houding van Zijne Excellentie zeer correct vindt, en dat men dankbaar is, dat de houding van Zijne Exc. Curacao van een niet te overziene ramp gered heeft. Daar mogen er zijn, die de houding van Zijne Exc. afkeuren, tegenover deze betrekkelijk weinigen staan er ontelbaar velen, ook hooger staande personen, die deze houding ten volle goedkeuren.

De état major van de „Hertog Hendrik".

De état-major van Hr. Ms. „Hertog Hendrik," bestaat uit kapitein ter zee J. Bosma, commandant; luitenant ter zee 1e kl. H. Spits, 1e officier, id. E. E. B. Lacomblé; luitenants ter zee 2e kl. F. T. Burghard, jhr. H. A. van Foreest, A. Molenaar, J. A. Rauws, M. Schoo en H. van Schreven; 1e luitenant der mariniers L. C. M. Janssens; officier M. S. D. 1e kl. J. A. de Veer; id. 2e kl. J. M. Buitink, P. J. Drijver en J. C. Hamilton; officier van administratie [illegible] gezondheid 1e kl. F. C. Swart.

De état-major van de „Kortenaer."

De état-major van Hr. Ms. „Kortenaer" bestaat uit:

Luitenant ter zee 1e klasse J. Lagaaij, commandant; id. 2e klasse H. T. Hoffmann, oudste officier; id. A. de Booij, id. J. E. A. Post Uiterweer, id. 3e klasse J. F. van Duim; officier van den M. S. D. 1e klasse C. van Leijden; id. 2e klasse G. W. J. Massa; id. 3e klasse L. Stam; officier van adm. 3e klasse L. A. van Houte; officier van gezondh. 2e klasse P. S Walma van der Molen en 1e luit der mariniers P. J. van Gijn.

Hr. Ms. „Hertog Hendrik".

Maandagmorgen viel H. M. „*Hertog Hendrik*" hier binnen.

Onzen welkomst groet aan Etat-major en bemanning.

Koloniale Reserve.

Donderdag arriveerde hier per S.S „Amsterdam" een detachement ter sterkte van 50 man, der Koloniale Reserve, onder commando van den eersten luitenant der infanterie L. A. Weyerman. Eveneens zijn erbij ingedeeld de adj. onderofficier instr. Spreeuw, en de onderofficieren Jusika en Ooyen. Welkom!

Bezoek van Zijne Excellentie.

Maandag bracht Zijne Excellentie de Gouverneur een bezoek aan het vlaggeschip, H. M. „Hertog Hendrik", Dinsdag aan H. M. „Kortenaer", terwijl Woensdagmorgen de Etat-major van beide smaldeelen ten gouvernementshuize ontvangen en voorgesteld werden.

Detachement Kol. Reserve naar Aruba.

Maandag a. s. zal het detachement van de Koloniale Reserve, dat Donderdag l.l. onder het commando van Luitenant Weyerman hier gearriveerd is, zich naar Aruba begeven. Het Surinaamsch detachement, dat thans daar is om de orde te handhaven, onder commando van Luitenant van de Wall, zal dan hier terugkeeren, om per eerste gelegenheid, met Kapitein Schlimmer, weer naar Suriname te vertrekken.

Bijblad van de Amigoe di Curaçao

De petroleum-productie.

Het Dec.-nummer van de „Monthly Review" van de „Robaver" schetst in een artikel over „the New era" de huidige beteekenis der petroleum. De gegevens daarin zijn zeer belangrijk, omdat zij grootendeels ontleend zijn aan primaire bronnen, zooals „The Lamp", het orgaan van de Standard Oil Co. of New-Yersey.

In perioden van 5 jaren verdeeld, heeft de wereld-petroleum-productie zich aldus ontwikkeld.

Periode	1000 barrels	Jaargemiddelde
1856-1860	521	104
1861-1865	13.006	2.601
1866-1870	22.093	4.402
1871-1875	45.355	9.071
1876-1880	98.841	19.758
1881-1885	170.686	34.137
1886-1890	285.355	57.071
1891-1895	464.906	92.981
1896-1900	641.455	128.291
1901-1905	977.368	195.474
1906-1910	1.388.979	277.796
1911-1915	1.921.729	384.346
1916-1920	2.714.578	542.916
1921-1925	4.725.807	945.181
1926-1927	2.359.472	1.179.736
1856-1927	15.830.251	

Volgens hetzelfde artikel is Venezuela thans niet het derde, doch tweede olieproduceerend land ter wereld. In 1926 stonden de Vereenigde Staten bovenaan, ook nu nog komt verreweg het grootste percentage voor rekening van Amerika; daarna kwam Mexico, vervolgens Rusland, en eerst op de vierde plaats Venezuela. In 1927 hadden de verhoudingen zich reeds aldus gewijzigd: De Ver. Staten 1, Rusland en Mexico 2 en Venezuela 3. In 1928 wint Venezuela het van Rusland en Mexico en neemt de tweede plaats in.

Nemen wij de voornaamste olie-produceerende landen, dan krijgen wij procentsgewijze van de totaal wereldproductie.

Land	1926 %	1927 %	1928 %
Ver. Staten	70.18	71.74	68.60
Venezuela	3.59	5.12	8.08
Rusland	5.86	5.81	6.51
Mexico	8.23	5.12	3.71
Perzië	3.26	2.94	3.16
Roemenië	2.12	2.09	2.27
N. O. Indië	1.94	2.06	2.14
Columbië	0.59	1.17	1.52
[illegible]	0.98	0.79	0.87
Argen[illegible]	0.72	0.69	0.68

Daarna volgen nog de volgende landen met een meer of minder groote productie: Engelsch-Indië, Polen, Trinidad, Serawak, Japan en Formosa, Egypte, Sachalin, Ecuador, Duitschland, Frankrijk, Canada enz. welke in 1926 een totaal opbrengst hadden van 1.098,389.000 barrels: in 1928 van 1.306.135.000.

Volgens hetzelfde artikel is de productie der Ver. Staten eenigszins [illegible]uitgegaan; terwijl de productie van Venezuela in drie jaar tijds ver[illegible] is.

Radio-Nieuws.

Neger-Opperhoofd luistert naar PCJ.

Jazz-muziek zeer geapprecieerd.

Een van de trouwste luisteraars van PCJ, die in Noord-Nigeria woont, beleefde de volgende amusante gebeurtenis:

Het opperhoofd van een naburigen negerstam, was eens bij hem op bezoek geweest, en had met belangstelling gevraagd, wat er toch in het kastje zat, dat de blanke steeds met zooveel zorg behandelde.

De radio-luisteraar legde hem zoo goed en zoo kwaad als het ging uit, hoe men door middel van zoo'n apparaat muziek ten gehoore kan brengen. De hoofdman gaf den wensch te kennen eens te mogen luisteren.

Toen de blanke enkele dagen later PCJ op uitstekende wijze ontving, liet hij het opperhoofd halen. Enkele minuten later trad de man, op z'n fraaist uitgedost, de woning van den blanke binnen. Deze laatste had juist zijn radio-toestel uitgeschakeld.

Na de gebruikelijke begroetingen nam de hoofdman op den vloer plaats. Diepzinnig staarde hij voor zich heen. De ander plaatste hem de hoofdtelefoon op het hoofd, en schakelde het toestel plotseling in.

Een foxtrot klonk.....

Het opperhoofd sprong op, en wilde met telefoon en al de vlucht nemen. Maar de blanke wist hem juist te grijpen en zoodoende zijn toestel van een zekeren ondergang te redden.

Ten tweeden male nam het opperhoofd op den grond plaats met de hoofdtelefoon op. Ditmaal werd het toestel langzaam ingeschakeld. De hoofdman luisterde gespannen..... z'n oogen begonnen te glinsteren.... z'n liehaam bewoog zich op de maat van de jazz-muziek. Hij genoot zichtbaar.

De blanke vertelde hem, dat deze muziek heelemaal afkomstig was uit een der landen, waar de blanken wonen. Het opperhoofd luisterde aandachtig, doch na de uitlegging keek hij toch ongeloovig voor zich heen. Het duurde eenigen tijd, eer zijn antwoord volgde. Toch sprak hij schouderophalend: „Ti wattakieler", hetwelk in het Hollandsch beteekent: „O ja! Ik geloof 't misschien wel...."

Nachtegaalgezang over PCJ.

[illegible]

Vier uur in den ochtend.... Het duister van den zwoelen zomernacht begint plaats te maken voor de schemering van een nieuwen, zonnigen dag.... Overal heerscht nog stilte.... Ieder slaapt nog om krachten op te doen voor den komenden dag.

In de studio van den Philips kortegolfzender PCJ rust men echter niet. Onvermoeid regelt de omroeper de programma's, welke uitgezonden worden voor heel de wereld. Juist heeft hij een nieuw nummer aangekondigd en terwijl dit muziekstuk ten gehoore wordt gebracht, gaat hij even in het kozijn van het openstaande raam zitten om te genieten van de nog in nachtelijke rust verkeerende omgeving van het studio-gebouw. Een lauw lentewindje waait zacht suizend door de boomen en verkwikt heel den omtrek.

Plotseling klinkt in de nabijheid van den zender het gezang van een vogel. De omroeper luistert toe. Klaar en helder zingt de vogel zijn lied... De omroeper heeft den zanger direct herkend: een nachtegaal! Hoevelen hebben niet urenlang moeite gedaan om dit gezang van dichtbij te kunnen beluisteren en het door middel van microfoon en zendstation aan de luisteraars te kunnen doorgeven. Welk een prachtige kans om heel de wereld te laten genieten van het gezang van dezen Nederlandschen nachtegaal.

Juist is het muzieknummer uitgespeeld. De omroeper begeeft zich naar de microfoon om den luisteraars in het Nederlandsch, Engelsch, Duitsch, Fransch en Spaansch mee te deelen, dat hij thans in de gelegenheid is om het gezang van een nachtegaal uit te zenden.

Vervolgens plaatst hij de microfoon voor het openstaande raam. In de controlekamer beluistert hij de uitzending. Het gezang van den nachtegaal komt schitterend door! Zachtjes begeleidend suist de wind door de boomen.....

Zoo wordt de uitzending eenigen tijd voortgezet. De eerste stralen van de zon zetten de studio in een lichten, rossen gloed. Andere vogels beginnen hun ochtendlied te zingen....

De omroeper laat de microfoon voor het venster staan om de luisteraars, die over heel de wereld verspreid zijn te laten genieten van het ontwaken van een zomerdag in Holland...

Een haan blaast de reveille voor een hoenderpark...... Men hoort reeds enkele kippen kakelen.....

Maar de tijd is voortgegaan, en het oogenblik nadert, dat de uitzending beëindigd zal moeten worden. De microfoon wordt weer in de studio geplaatst, nog een laatste muzieknummer ten gehoore gebracht, een slotwoordje gesproken en de zender wordt uitgeschakeld.....

Het wordt tijd voor den omroeper om zich ter ruste te begeven. Hij heeft een drukken nacht achter zich. En een kwartiertje later slaapt hij in, met het vaste besluit, zoo spoedig zich de kans voordoet weer een dergelijke uitzending te geven.

(Persbureau Industria.)

AMERIKA EN MEXICO.

Reeds meermalen waren we in de gelegenheid te wijzen op de hoogst afkeurenswaardige passieve houding van Amerika ten opzichte van de schandelijke katholieken-vervolging in Mexico, gepaard gaande met kerkroof en priestermoord. De dollar was het, welke het raadzaam deed zijn, geen krachtig protest te doen hooren of de Calles-bende een tot hier-toe toe te roepen.

Ook ten opzichte van den laatsten opstand in Mexico, welke, ook weer door de zeer „welwillende neutrale houding" van Amerika in het belang van de federale troepen is beslecht, heeft eigenbelang een overheerschende en beslissende rol gespeeld. Het was niet om generaal Calles zonder bijbedoeling van dienst te zijn; daarvoor is de Amerikaan te veel geldgen en zakenman. Juist de groote belangen, welke de V. S. in Mexico hebben, dwingen haar met het huidige regiem op goeden voet te blijven.

Door Amerika's indirecte hulp zijn de opstandelingen verslagen. Maar Mexico heeft het geen voordeel gebracht, integendeel groot nadeel.

Behalve het verlies aan menschenlevens, is de financieele schade enorm. Tallooze „haciendas" zijn door hun eigenaars verlaten. In verschillende districten liggen de meeste mijnen stil; in dat van Guanajuato werkt zelfs geen enkele mijn meer. In Durango en Chihuahno is de productie minimaal; de ertsmelterijen, die geen voorraad meer hebben, zijn genoodzaakt geweest de vuren te dooven. Werkeloosheid is daarvan het gevolg, schrijft het *Vad.*

De troepen, zoowel de federale als die der opstandelingen, hebben talrijke bruggen opgeblazen en rails opgebroken In sommige districten is er van de verbindingen niets meer over. Dit alles zal hersteld moeten worden. Ook wegen zijn verwoest. De geheele eerst bloeiende streek tusschen Torreon en El Paso ligt nu verlaten. In Jalisco gaat het verkeer nog zijn gang, maar het is gevaarlijk wegens de voortdurende aanslagen, die er op de treinen plaats hebben en door zwervende benden bandieten. Want groepen van de verslagen rebellenlegers worden gemakkelijk bandietenbenden, die bewoners en reizigers plunderen en brandschatten. De lijn van Mexico naar Laredo, naar de grens der V. S., is steeds in gebruik gebleven; bij het station Santa Elena is thans een groot stuk verwoest — het werk der rebellen, die beletten wilden, dat langs dezen weg krijgstuig uit de V. S. naar de federalen kwam. Tenslotte zijn een menigte banken en bankjes geplunderd, waardoor talloozen tot den bedelstaf gekomen zijn.

Om alle verwoestingen te herstellen, zal Mexico zich genoodzaakt zien opnieuw in het buitenland te leenen. Het is duidelijk, dat slechts de V. S. de benoodigde sommen zullen kunnen en willen verstrekken, daar dit het eenige land is, dat onder de huidige omstandigheden de macht heeft zich te doen betalen. Dat de Amerikaansche bankiers niet zullen nalaten garantie-voorwaarden te stellen, kan men daarbij veilig aannemen.

Het ergst voor Mexico is, dat deze opstand niets heeft opgelost. Alle Mexicaansche vraagstukken blijven in hun vollen omvang bestaan.

De economische problemen, het agrarische vooral, zijn door dezen strijd, weer verder dan ooit van de oplossing verwijderd. Mexico heeft lange jaren rust noodig ten einde den toestand te bereiken, waarop het krachtens den rijkdom van zijn bodem, aanspraak zou kunnen maken.

Het vraagstuk der godsdienstvrijheid schijnt intusschen in een beginstadium van oplossing te verkeeren.

Het toekomstige lot der wereld.

Hoe lang kan de aarde het menschdom van voedsel voorzien?

In de Weensche Academie der Wetenschappen heeft Professor Arnold Durig een feestrede gehouden over het toekomstige lot der wereld. Professor Durig is tot opmerkelijke inzichten gekomen omtrent de mogelijkheid van de aarde, om de menschen te voeden. Zijn schattingen wijken zeer af van de meening, dat de aarde het menschdom nog eeuwen lang, of zelfs duizenden van jaren zou kunnen voeden.

De cijfers, die Professor Durig gevonden heeft, zijn verrassend; hij heeft 150 tot 300 jaar berekend. Van sommige stoffen, zonder welke het plantenleven op aarde ondenkbaar is, en de geleerde maakt de gevolgtrekking dat er zonder planten ook geen dieren en geen menschen kunnen bestaan. Het heele menschelijke leven hangt af van den omvang van den plantengroei, dien de aarde ons schenkt en deze is weer afhankelijk van de stoffen, waaruit ze worden gevormd en van de kracht, die deze stoffen in beweging brengt en ze hernieuwt.

Het warmte-huishouden der aarde is de bron van ons leven. We weten, dat in oude tijden Midden-Europa een tropische plantenwereld en een daarmee overeenkomstige dierenwereld heeft gehad, daar groote menigten van licht dit organische leven schiepen. Den achteruitgang tot op onze dagen kennen we, de toekomst kennen we niet. We kennen noch de veranderingen van het zonlicht, noch de grootte van onze voedingsruimte op aarde. Is deze uitgeput, dan kunnen geringe schommelingen der temperatuur tot verderfelijke vermindering leiden. Het zonlicht te vervangen, is niet mogelijk, want waar men het substituut ook zou zoeken, het kan ons niet meer dan 3 percent van de kalorieën leveren, die onze plantenwereld ons moet bieden, om te kunnen leven. En dan de opbouwstoffen voor onze voeding! De lucht bevat maar 3 percent koolzuur; de voorraad wordt steeds kleiner, elke regendroppel teert eraan! Door vulkanen en kolen kan maar heel weinig worden vervangen en de kolen zullen niet lang meer duren. De stikstof vormt een probleem. Dat is gebleken, toen Duitschland geen Chili-salpeter verkreeg en de chemische wetenschap een katastrophe heeft belet, door stikstof kunstmatig voort te brengen. De phosphor, dien de bodem noodig heeft, is zoo schaarsch dat sommige van de beste akkers nog maar [illegible] derde oogsten bezitten. Daarbij komt nog, dat er met phosphor erg verkwistend wordt huisgehouden. In Oostenrijk alleen al gaan er jaarlijks vele honderden waggons in de riolen. Het kalium is eveneens een kwestie van zijn of niet-zijn. Vroeger heeft Duitschland bijna het monopolie ervoor gehad; nu schijnt Rusland kansen voor goede vondsten te hebben. Ook het jodium kan onze voeding bedreigen. Het is noodig voor de teelt der huisdieren en voor de vruchtbaarheid van den bodem. In al deze stoffen ligt het voedingslot van het menschelijk geslacht.

Als men nu weet, dat met deze stoffen zuinig moet worden omgegaan, dan moet de vraag worden gesteld: hoe groot is het aantal menschen, die volgens berekeningen, op onze aarde op den duur moeten worden gevoed? Als de menschen, zooals tot nu toe, zich jaarlijks met 0.5 percent vermeerderen, dat is met 17—20 millioen geboorten, dan komen sommige geleerden tot het resultaat, dat er een voedingsmogelijkheid bestaat voor 150 jaar, anderen weer voor 300 jaar.

De eerste weg, om te helpen zou zijn, om grootere vlakten te ontginnen. Deze weg is moeilijk, want hoe meer menschen er zijn, des te meer steden, des te meer industrieland en des te minder akkerveld. Duitschland heeft nog maar drie kwart hectare voor elken bewoner, dat is een kwart te weinig. Wat dat wil zeggen, hebben we in den oorlog gezien, toen elke Duitscher gemiddeld 10 kilogram lichaamsgewicht afnam. Het is dus noodzakelijk, den invoer snel te vermeerderen. In Amerika is de opbrengst op een vergroote vlakte wel 7 percent gestegen, maar de bevolking met 16 percent. Ons arme Oostenrijk heeft maar een bouwvlakte van één kwart hectare per hoofd, een kleinigheid meer, als men den wijnbouw erbij rekent. Ons mankeeren dus twee derden van de noodige bouwvlakte. De meest heldhaftige inspanning kan hieraan niets veranderen. De vlucht van het land maakt den toestand nog erger, en een groot gedeelte van onze levensmiddelen gebruiken we als voeder voor de gemeste dieren, die we consumeeren. Dat is een heel ondoelmatige vernietiging van kalorieën en we zullen — evenals de overige wereld — het gebruik van vleesch moeten inkrimpen, ten gunste von de planten-voeding. Dit is vooral noodzakelijk, omdat de opkomende volksklassen in hun voedings-standaard den anderen klassen steeds nader komen en suiker en vleesch in voortdurend grooten wordende menigten consumeeren. De verbeterde [illegible] het aantal jonge en oude menschen; vermeerderd, wat op zich zelf verblijdend is, maar een ernstig voedingprobleem.

Trekt men uit al deze dingen de gevolgtrekking voor de heele wereld, zoo verklaart Professor Durig, bedenkt men, dat de stoffen en ook de krachten voor den opbouw der noodige voedingsmiddelen volstrekt niet in overvloed voorhanden zijn, dan volgt daaruit voor de toekomst dat een wetenschappelijke statistiek voor productie en voeding volstrekt noodzakelijk is. Wordt dat, wat de aarde ons bieden kan, niet verstandig ingedeeld, dan komt het gevaar van voedselgebrek over het menschdom, evenals dat van de koude. In een verre toekomst ziet men het aantal menschen verminderd op dat der Poolstreken; men ziet den strijd om voedsel tusschen mensch en dier en de menschen onder elkaar.

We moeten zoolang er nog tijd is, deze gevaren erkennen en trachten ze tegen te gaan.

ALLERLEI.

GOUVERNEUR SMITH GEDECOREERD.

Met de hoogste onderscheiding voor Katholieke leeken.

Zooals gemeld, is dit jaar door de O. L. Vrouwe Universiteit van Indiania, de z. g. n. Laetare-medaille, die jaarlijks in Amerika gegeven wordt aan een katholieke leek, die zich buitengewoon heeft onderscheiden, toegekend aan Alfred Smith, oud-gouverneur van den Staat New-York en candidaat der democratische partij voor het presidentschap der Vereenigde Staten.

President Hoover zond zijn mededinger een hartelijken gelukwensch en Z. Em. Patrick Kardinaal Hayes, aartsbisschop van New-York, die Smith de medaille overhandigde huldigde hem als een „voorbeeld voor millioenen" en een „voorbeeld voor mij zelf door uw christelijk leven."

Zijn toespraak eindigend, zei de Kardinaal bewogen: „Amerikaansch burger, Amerikaansche staatsman, nobel christen, edel vriend, geloovig volgeling van den Goddelijken Meester, vriend van ons allen, moge God U immer zegenen."

De gouden medaille draagt aan den eenen kant het beeld van New-York en aan de andere zijde het gouvernementspaleis te Albany, de hoofdstad van den Staat, waar Smith zoo lang zijn hoog ambt waarnam.

EEN MERKWAARDIG EXPERIMENT.

In New Philadelphia in den staat Ohio heeft men een 18-jarigen jongen [illegible] neeslijk hield.

Deze jonge man, Arthur Emery leed n.l. aan kleptomanie. Reeds als knaap was hij een onverbeterlijke deugniet. Toen hij z'n schooltijd achter den rug had, stal hij alles, wat hem in den weg kwam. Eens beroofde hij een wisselloopper van een aanzienlijk bedrag en werd tot twee jaar hechtenis veroordeeld. Toen hij zijn straftijd voorbij was, keerde hij naar z'n geboorteplaats terug, waar hij met vernieuwden moed begon te stelen en rooven. Toen hij de laatste maal voor 't gerecht stond, had hij 't geluk dat een vrouwelijke onderzoekingsrechter hem 't verhoor afnam. Hij gaf toe, dat hij aan de verzoeking tot stelen in 't geheel niet weerstaan kon, doch alleen dan behoefte tot stelen gevoelde wanneer hij hoofdpijn had. Dr. Irene Nungesser liet den delinquent daarop geneeskundig onderzoeken, alvorens het vonnis over hem te vellen.

De geneesheeren constateerden een gezwel in de rechter hersenstreek. De jonge dief werd in een kliniek opgenomen en volgens de regelen der kunst geopereerd. Thans is hij een normaal mensch. Een persoon, die hem interviewde verklaarde hij na de operatie nooit meer het verlangen in zich bespeurd te hebben, om zich vreemd bezit toe te eigenen. . . .

EEN DIAMAND-WICHELROEDE.

In de Afrikaansche bladen wordt melding gemaakt van een wonderbaarlijke uitvinding door een delver in het district Lichtenburg, die zijn naam nog niet bekend wil maken. Sedert een paar maanden is hij bezig proeven te nemen met een eenvoudig instrument om de aanwezigheid van diamanten in den grond aan te toonen. Evenals de wichelroede de aanwezigheid van water in den bodem kan aantoonen, kan zijn instrument, dat van diamanten doen. De daarmede genomen proeven waren overtuigend. Eerst bracht hij eenige personen op een stuk grond waar het instrument 't geheel niet werkte, daarna verder gaande begon het te trillen, eerst zwak, daarna sterker. Uit de werking van het instrument toonde bij de richting aan van den rand van een streep diamanthoudenden grond.

Aangezien dit nog geen bewijs was, werd een toets genomen met de „toovermachine." Men begaf zich met het instrument op een stuk dooden grond, d. i. een stuk, waarop de machine niet werkte. De eigenaar van het instrument gaf eenige diamanten, welke in papier moesten worden gewikkeld, opdat zij niet zouden verloren gaan. Daarna werd hij geblinddoekt. Men borg de diamanten in een rechte lijn van ongeveer vijf voet in het gras en onder den grond. De geblinddoekte werd [illegible] tig stappen van de diamantenlijn gelegen en geplaatst met zijn gezicht in een rechten hoek van af de diamantenlijn. Voetje voor voetje kwam de geblinddoekte aangeloopen en zoodra hij bij de diamantlijn kwam, begon zijn instrument te trillen en bleef hij staan.

Er zijn nog verscheidene poeven genomen en maatregelen werden genomen om bedrog te voorkomen. Ook op practisch gebied werden goedgeslaagde proeven genomen. De uitvinder heeft gegraven op plaatsen, waar aan de oppervlakte geen teekens waren dat de grond diamanthoudend was, maar waar zijn apparaat hem het overtuigend bewijs gaf, dat dit wel het geval was en het succes was verrassend.

Thans is de uitvinder bezig op groote schaal. Zijn plan is niet om zijn instrument op de markt te brengen, maar hij wil arme menschen aan claims helpen zonder eenige betaling. Met groote verwachting wordt uitgezien naar het verdere verloop van deze zaak.

(N. R. Crt.)

DE PAUS EN DE RADIO.

De redacteur voor kerkelijke zaken van de Echo de Paris vertelt, hoe het staat met het radiostation voor de Vatikaansche stad. Eerst meende de paus, dat daar geen haast bij was. De Italiaansche regeering had Marconi te zijner beschikking gesteld, maar hij wilde geen besluit nemen.

Dit najaar echter misschien al zal het Vatikaan over een zendstation beschikken, dat het krachtigste ter wereld heet. De naburige posten zullen die berichten niet kunnen storen. De redevoeringen van den paus, inlichtingen omtrent het Vatikaan, zangen van de Sixtijnsche kapel en plechtigheden van de Sint Pieter zullen erdoor verspreid worden. Het station wordt door een Amerikaansche maatschappij ingericht en door Amerikaansche katholieken betaald ten bedrage van 30 millioen lire. Dank zij eigen stroom zal het werken en het personeel zal geheel uit Amerikanen bestaan.

Pius XI heeft daartoe besloten ingevolge de redevoering door Mussolini over het Lateraansche verdrag gehouden. De exemplaren van de Osservatore Romano met het antwoord van den paus werden toen terstond opgekocht. Nu wil de paus zich op meer doeltreffende manier de vrijheid van spreken verzekeren.

Verkiezingen in Holland.

Tot op heden hebben wij nog geen bericht ontvangen omtrent den uitslag der verkiezingen in Holland.

Volgens een door de radio opgevangen bericht, heeft de Katholieke staatspartij 30 zetels, de S.D.A.P. 24.

Goede reis.

Donderdag l. l. zijn per S. S. *Stuyvesant* de heer J. M. J. ELLIS, vice-consul van Columbië, en Familie naar Nederland vertrokken. De oudste zoon van den heer Ellis gaat zijn studiën beginnen aan het Canisius-College te [illegible].

[illegible] een goede reis en aangenaam [illegible] het moederland.

Een [illegible] vondst.

Zaterdagavond vonden twee dames te Pietermaai op den Dempel een tasch, die zij opnamen.

De tasch bleek nog al zwaar te zijn en daar bij het betasten, de inhoud verdacht voorkwam, werd deze niet geopend. Men bracht ze onmiddelijk naar de politiewacht, waar zij bij onderzoek bleek een kinderlijkje te bevatten. Het was van een blank, flink volgroeid, pas geboren kind. Zondag werd het gerechtelijk geschouwd.

Daar het aan den hals teekenen droeg van gewurgd te zijn, denkt men hier met een afschuwelijken kinder moord te doen te hebben.

De polilie stelt een onderzoek is.

Nog een kindervondst.

Zondag vond men op Rooi Canarie een kinderlijkje in verregaanden staat van ontbinding. De moeder van het kind is bekend.

Nog een ander kind van reeds eenige maanden oud werd verleden week geheel alleen huilende in een huis gevonden, blijkbaar door de moeder verlaten, Het kind werd opgenomen en naar de politiewacht gebracht. Het is thans in het Hospitaal opgenomen.

Een verdiende straf.

Verleden Dinsdag werd door den Kantonrechter alhier, overeenkomstig den eisch van het Openbaar Ministerie, M. de W. vroeger in Gouvernementsdienst, wegens opzettelijke beleediging der Koningin aangedaan door het uiten in het openbaar op Maandag daaraanvoorafgaande van zeer beleedigende woorden over Hare Majesteit, veroordeeld tot gevangenisstraf voor den tijd van zes maanden.

Amerikaansch oordeel over Curaçao.

In een artikel van Thomas S. Rice in *„The Brooklyn Daily Eagly"* van 12 Juni 1929 komen de volgende zinsneden voor:

„Every citizen of the United States should study carefully the developments of the raid on the Island of Curaçao on the night of June 8 when 300 Venezuelan insurrectos seized and kidnaped the Governor, looted the fort and police stations of arms sailed away to Venezuela and then turned their captives loose.

Almost inevitably Curaçao will one of these days belong to the United States and its inhabitants will be United States citizens."

Verder zegt gemeld artikel nog:

„The writer hopes that the United States will never seek another foot of land in the West-Indies or elswhere except Curacao. That island in the hands of another first class power would threaten the Panama canal and the proposed Nicaragua canal even more than did St. Thomas when the United States bought the Virgin Islands from Denmark."

Minister Koningsberger en Curacao.

Wat het bekende, door ons verleden week gepubliceerde antwoord van minister Koningsberger op een interpellatie betreft, hebben wij uit goede bron vernomen, dat dit antwoord minstens genomen onvolledig is

Het stond immers reeds lang vast, dat in Mei een oorlogschip naar de West zou komen. Dat met het oog hierop geseind werd, dat vervroegde komst niet urgent geacht werd, is niets bijzonders.

Dit klinkt toch heel anders dan de verklaring van den minister, dat een oorlogschip niet dringend noodzakelijk geacht werd.

Noodzakelijk was 't wel degelijk' en dat begreep hier iedereen. Alleen vond men het niet urgent, om het vóór Mei, waarin de reis bepaáld was, uit te zenden.

Zeilvaart

gedurende de maand April 1929.

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar*	
Aruba	43	Aruba	42
Bonaire	60	Bonaire	61
Guanta	5	Guanta	3
Gulfport	1	La Vela	15
La Guayra	1	Macoris	1
Las Piedras	1	Maracaibo	2
La Vela	12	Pto Cabello	41
Maracaibo	1	Rio Hacha	1
Pto. Cabello	26	Saba	1
Rio Hacha	1	Santo Domingo	7
San Juan	1	Sint Martin	1
Sint Martin	3	Naar Zee	1
Sto Domingo	5		
Tucacas	11		
Zee	1		
Totaal 172		Totaal 176	

STAAT van het aantal vaartuigen, die het eiland CURAÇAO in de maand Mei 1929 aandeden, met de vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

1929.	ZEILSCHEPEN. Aantal.	Inhoud in M³. Bruto.	Netto.	STOOMSCHEPEN. Aantal.	Inhoud in M³. Bruto.	Netto.
Mei	192.	30194.	26126.	482.	4598555.	2515199.
Vorige maanden	586.	98885	86187.	1703.	17268510.	9589789.
Totaal	778.	129079	112313.	2185.	21867065.	12104988.

N. B. Niet opgenomen zijn de schepen die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Bevorderd.

Op proefschrift „Cooperatie in Indië, een sociaal paedagogisch vraagstuk" is onze landgenoot, de heer A. J. C. Krafft, aan de Vrije Universiteit te Amsterdam bevorderd tot doctor in de letteren en wijsbegeerte.

Onze gelukwenschen.

Officieele berichten.

Aan de tijdelijke agenten van politie 2de klasse in Curaçao G. B. Heyliger en L. A. Luydens is, op hun verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan den tijdelijk agent 2de klasse der politie in Curaçao, F. Cumbs, is eervol ontslag als zoodanig verleend.

L. B. Halley is benoemd tot tijdelijk agent 2de klasse der politie in Curaçao.

De agent 2de klasse der politie in Curaçao E. Sloterdijk is belast met de functiën van kommies der belastingen en Havenmeester en Loods op Saba.

Aan den hulpvuurtorenwachter op Bonaire, Rofino J. H. Ellis is, tot herstel van gezondheid, een maand vrijstelling van dienst verleend en Genaro Antonio Wout is gedurende die maand belast met de werkzaamheden van hulpvuurtorenwachter.

De leergang in het stroohoedenvlechten verbonden aan de R. K. Bijzondere school te Santa Maria op Curaçao en die voor volwassenen gevestigd op Otrabanda is opgeheven.

Aan den Heer J. F. L. Romijn, deurwaarder bij het Hof van Justitie en bij het Kantongerecht alhier is, wegens langdurigen onafgebroken dienst van meer dan zes jaren, twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

De Heer Marcelino C. Torres is tijdelijk belast met de functiën van deurwaarder bij het Hof van Justitie en bij het Kantongerecht op Curaçao.

Aan den seinmeester op Curaçao Aloysio Paulo Hasselmeyer is op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

H. V. de Palm en M. C. Bouwman zijn benoemd tot tijdelijk schrijvers, tevens telefoonbedienden op het loodskantoor alhier.

E. A. Da Costa is benoemd tot tijdelijk seinmeester alhier.

De Heer Keimpe Klaas van der Heide is benoemd tot tijdelijke technisch ambtenaar bij het Departement van Openbare Werken in Curaçao, met Aruba als voorloopige standplaats.

Aan Mej. S. Oberg, telefoniste van den Landstelefoondienst alhier is, tot herstel van gezondheid, een maand vrijstelling van dienst verleend. Mej. Anna Arends is tijdelijk belast met de betrekking van telefoniste en Mej. Maria A. Roos is benoemd tot telefoniste bij den Lands Telefoondienst alhier.

De hulploods alhier H. B. de Windt is overgeplaatst naar Aruba en benoemd tot hulploods voor de St. Nicolaasbaai [illegible].

De Heer [illegible] tot tijdelijk hulploods op Curaçao.

Kantoor van „Villa La Fama".

*Aan alle bewoners van „**Villa La Fama**", vroeger bekend als Monte Verde, wordt bij dezen meegedeeld, dat ik een kantoor geopend heb in de straat **Militaire Weg** hoek Capello, waar men de haar der huizen die men bewoont, en van de terreinen die eigendom zijn van „Villa La Fama" kan komen betalen.*

Zij die een stuk grond verlangen om een huis te bouwen, kunnen zich eveneens wenden tot gemeld kantoor.

Spoedig zal het telefoonnummer bekend gemaakt worden.

L. Camarena.